

DŽ.K. ROULING

Harry Potter

I
VATRENI
PEHAR

S engleskog preveli

Vesna Roganović
Draško Roganović

**Čarobna
knjiga**

*Piteru Roulingu,
u spomen na gospodina Ridlija i Suzan Sleden,
koja je pomogla Hariju da izađe iz ostave*

PRVO POGLAVLJE

Kuća zagonetki

Meštani Malog Vešališta još uvek su je zvali Kuća Ridlovih iako je prošlo mnogo godina otkad je tu živela porodica Ridl.¹ Uzdigala se na bregu koji je nadvisio celo selo, s nekoliko zamandaljenih prozora, krovom kome su nedostajali crepovi, obrasla bršljanom koji joj se neukrotivo širio preko pročelja. Nekad lepo zdanje, možda i najveća i najveličanstvenija zgrada kilometrima naokolo, Kuća Ridlovih sada je bila vlažna, zapuštena i nenastanjena.

Malovešalištanci su se mahom slagali da je stara kuća „jeziva“. Pre pola veka u njoj se desilo nešto čudno i užasno, o čemu stariji meštani sela i dan-danas vole da raspravljaju kad im ponestane tema za ogovaranje. Priča je toliko puta prežvakana i preuveličana da više niko nije bio siguran šta je od toga istina. Ipak, svaka verzija priče počinjala bi od istog mesta: pre pedeset godina, u svitanje lepog letnjeg jutra, dok je Kuća Ridlovih još uvek bila dobro održavana i upečatljiva, služavka je ušla u dnevnu sobu i pronašla sve troje Ridlovih mrtve.

Služavka je vrišteći strčala nizbrdo u selo i probudila koga god je stigla.

„Eno, leže tamo izbečenih očiju! Hladni kao led! Još uvek su u večernjim odelima!“

Pozvali su policiju, a celo Malo Vešalište je, u šoku, ključalo od znatiželje i loše prikriivanog uzbuđenja. Niko nije trošio reči pretvarajući se da tuguje zbog Ridlovih, jer su bili izuzetno neomiljeni.

¹ Engl.: *riddle* – zagonetka. (Prim. prev.)

Postariji gospodin i gospođa Ridl bili su bogati, snobovi i osioni, a njihov odrasli sin, Tom, sve to čak i više od njih. Meštane je zanimao jedino identitet njihovog ubice – očigledno, troje naizgled zdravih ljudi nije moglo umreti prirodnom smrću iste noći.

Te noći je seoska krčma *Obešeni čovek* imala sjajan promet – celo selo se okupilo da raspravlja o ubistvima. Kada je kuvarica porodice Ridl dramatično ušetala do njih i iznenada objavila tihoj krčmi da je čovek po imenu Frenk Brajs upravo uhapšen, ljudi su dobili zadovoljštinu za noćno napuštanje svojih ognjišta.

„Frenk!“, uzviknulo je nekoliko ljudi. „Nikako!“

Frenk Brajs je bio baštovan kod Ridlovih. Živeo je sam u oronuloj kolibi na njihovom imanju. Frenk se vratio iz rata sa ukočenom nogom i velikom averzijom prema gužvi i galami – i otad je radio za Ridlove.

Svi počеше da se utrkuju ko će kuvaricu častiti pićem ne bi li čuli što više detalja.

„Uvek sam mislila da je čudak“, ispričala je, posle četvrtog šerija, nestrpljivim meštanima koji su je pomno slušali. „Nekako neprijateljski. Znam da sam ga nutkala čajem ne jednom, neg’ stotinak puta. Nikad nije hteo da se meša ni sa kim.“

„E pa sad“, reče žena za šankom, „preživeo je težak rat, Frenk, i voli miran život. To nije razlog da...“

„Ama, ko je drugi imao ključ od zadnjih vrata?“, zakevta kuvarica. „Otkad pamtim, rezervni ključ stoji u baštovanovoj kolibi! Niko sinoć nije razvalio vrata! Nema razbijenih prozora! Bilo je dovoljno samo da se Frenk ušunja u veliku kuću dok smo svi spavali...“

Seljani razmeniše smrknute poglede.

„Uvek sam mislio da izgleda nekako opako, vala baš“, zahropta čovek za šankom.

„Ako mene pitate, biće da je od rata pošasavio...“, reče krčmar.

„Rekoh ti da nikako ne bih želela da se zamerim Frenku, zar ne, Dot?“, kaza uzbuđena žena u uglu.

„Kakva užasna narav“, složi se Dot, grčevito klimajući glavom. „Sećam se kad je bio dete...“

Do ujutru jedva da je iko u Malom Vešalištu sumnjao da je Frenk Brajs ubio Ridlove.

Ali u susednom gradu, Velikom Vešalištu, u mračnoj i sumornoj policijskoj stanici, Frenk je stalno iznova tvrdoglavo ponavljao da je nevin i da je jedina osoba koju je video u blizini kuće na dan smrti Ridlovih bio nepoznati tinejdžer, tamnokos i bled. Niko drugi u selu nije video takvog dečaka i policija je bila posve sigurna da ga je Frenk izmislio.

A onda, baš kada su stvari počele da bivaju vrlo ozbiljne za Frenka, stigao je policijski izveštaj o telima Ridlovih koji je sve promenio.

Policija nikada nije pročitala čudniji izveštaj. Tim doktora je pregledao tela i zaključio da niko od Ridlovih nije otrovan, proboden, upucan, zadavljen, ugušen niti na bilo koji način (koliko su mogli da procene) povređen. Zapravo, nastavljalo se u izveštaju, izgledalo je da su svi Ridlovi savršenog zdravlja – izuzev činjenice da su svi bili mrtvi. Doktori su ipak primetili (kao da su bili čvrsto rešeni da nađu nešto što nije u redu s telima) da je svaki Ridl imao užasnut izraz na licu, ali – kako je frustrirana policija izjavila – ko je još čuo da troje ljudi može biti nasmrtno *preplašeno*?

Pošto nije postojao nikakav dokaz da su Ridlovi ubijeni, policija je bila primorana da pusti Frenka na slobodu. Ridlovi su sahranjeni u malovešalištanskom crkvenom dvorištu i njihovi grobovi su neko vreme bili predmet znatiželje. Na sveopšte iznenađenje, i dalje pod senkom sumnje, Frenk Brajs se vratio u svoju kolibu na imanju Kuće Ridlovih.

„Što s' mene tiče, on ih je ubio i baš me briga šta policija kaže“, izjavila je Dot u *Obešenom čoveku*. „A da ima iole pristojnosti u sebi, otišao bi odavde, znajući da se znade šta je počinio.“

Ali Frenk nije otišao. Ostao je da se brine o bašti sledeće porodice koja je živela u Kući Ridlovih, i one posle nje – jer nijedna porodica nije ostajala dugo. Možda je delom bila i Frenkova zasluga što je

svaki novi vlasnik govorio kako se oseća neko zlokobno zračenje oko kuće, koja je, u odsustvu stanara, oronula.

Sadašnji vlasnik Kuće Ridlovih, bogataš, niti je živeo u njoj niti ju je koristio. U selu se pričalo kako je drži samo zbog „poreskih razloga“, iako nikome nije bilo sasvim jasno kakvi bi to razlozi mogli biti. Ipak, bogati vlasnik je nastavio da plaća Frenku za održavanje bašte. Frenk se bližio svom sedamdeset sedmom rođendanu i bio je poprilično gluv, noga mu je bila ukočenija nego ikad, ali su ga po lepom vremenu i dalje viđali kako se bakće oko cvetnih leja iako im se sve više prikradao korov.

Korov nije bio jedini problem s kojim se Frenk borio. Dečacima iz sela već je prešlo u naviku da ubacuju kamenje kroz prozore Kuće Ridlovih. Vozili su se biciklima preko travnjaka oko čijeg se ravnjanja Frenk toliko mučio. Jednom ili dvaput provalili su u oronulu kuću zbog opklade. Znali su da je stari Frenk privržen kući i imanju i zabavljalo ih je da ga vide kako ćopa kroz baštu vitlajući svojim štapom i promuklo urlajući na njih. Frenk je verovao da ga dečaci maltretiraju zato što, kao i njihovi roditelji, babe i dede, misle da je on ubica. I kada se jedne avgustovske noći probudio i video da se nešto vrlo čudno dešava u staroj kući, Frenk je samo pretpostavio da su dečaci otišli korak dalje u svojim pokušajima da ga kazne.

Frenka je, zapravo, probudila njegova povređena noga. Bolela ga je jače nego ikad. Ustao je i odšepao niza stepenice u kuhinju s namerom da ponovo napuni termofofor toplom vodom kako bi smanjio ukočenost u kolenu. Kad se nadneo nad sudoperu, puneći čajnik, pogledao je prema Kući Ridlovih i spazio svetlucanje u gornjim prozorima. Frenk je odmah shvatio šta se dešava: dečaci su opet provalili u kuću i, sudeći po treperavosti svetla, zapalili vatru.

Frenk nije imao telefon, ali je ionako gajio duboko nepoverenje prema policiji još otkad su ga priveli radi ispitivanja u vezi sa smrću

Ridlovih. Odmah je odložio čajnik i požurio nazad uza stepenice, brzo koliko mu je povređena noga dozvoljavala. Ubrzo se vratio u kuhinju, potpuno obučen, i skinuo stari zardali ključ s klina pored vrata. Pokupio je štap, koji je stajao oslonjen o zid, i izgubio se u noći.

Na ulaznim vratima Kuće Ridlovih nije bilo tragova obijanja, kao ni na prozorima. Frenk hramljući krenu okolo, do zadnje strane kuće, sve dok ne naiđe na vrata gotovo potpuno skrivena bršljanom, izvuče stari ključ, stavi ga u bravu i bešumno ih otvori.

Zatim kroči u kuhinju, koja je delovala poput pećine. Dugo, dugo godina Frenk nije ni kročio u nju. Ipak, iako je bilo veoma mračno, setio se gde su vrata za hol i napipao put ka njima, dok mu se u nozdrve uvlačio miris raspadanja, načulivši uši ne bi li čuo bilo kakav zvuk koraka ili glasova odozgo. Dospeo je u hol, koji je bio malo osvetljeniji, zahvaljujući velikim prozorima s nosačima sa obe strane prednjih vrata, i počeo da se penje uza stepenice, blagosiljajući prašinu koja se u debelim naslagama skupila na kamenom stepeništu, jer je prigušivala zvuk njegovih stopala i štapa.

Kad se popeo na sprat, Frenk skrenu desno i istog trenutka vide gde su uljezi. Vrata na samom kraju bila su odškrinuta i kroz njih je sijala treperava svetlost, bacajući zlatan trag preko crnog poda. Frenk se privlačio sve bliže, čvrsto stežući svoj štap. Na metar i nešto od ulaza kroz uzani prorez mogao je da vidi u sobu.

U kaminu je, kako se sada videlo, bila zapaljena vatra. To ga je iznenadilo. Zastao je i počeo napregnuto da osluškuje, jer je iz sobe dopirao neki muški glas: zvučao je stidljivo i plašljivo.

„Ostalo je još malo u flaši, gospodaru, ako ste još gladni.“

„Kasnije“, reče drugi glas, koji je takođe pripadao muškarcu, ali je bio čudnovato piskav i hladan poput iznenadnog naleta ledenog vetra. Nešto u tom glasu učini da se Frenku naježi ono malo proređenih dlaka iznad vrata. „Pomeri me bliže vatri, Crvorepe.“

Frenk okrenu desno uvo ka vratima ne bi li bolje čuo. Začu se zveckanje, kao da neko stavlja flašu na čvrstu površinu, a zatim tupo grebanje od povlačenja teške stolice preko poda. Frenk na tren spazi

onižeg čoveka, leđima okrenutog ka vratima, koji je gurao stolicu na rečeno mesto. Imao je na sebi dug crn plašt i bio je ćelav na temenu. Onda je opet nestao iz vidokruga.

„Gde je Nagini?“, začu se hladni glas.

„N-ne znam, gospodaru“, reče prvi glas nervozno. „Mislim da je otišla da ispita kuću...“

„Pomušćeš je pre nego što se povučemo, Crvorepe“, reče drugi glas. „Trebaće mi hrana preko noći. Putovanje me je izuzetno umorilo.“

Namrštenih obrva, Frenk primače svoje zdravo uvo još bliže vratima, napregnuto osluškujući. Nastade tajac, a zatim čovek po imenu Crvorep ponovo progovori.

„Gospodaru, smem li pitati koliko dugo ostajemo ovde?“

„Nedelju dana“, odvrati hladni glas. „Možda i duže. Ovo mesto je donekle udobno, a još nije vreme za naš plan. Bilo bi budalasto delati pre nego što se završi Svetsko prvenstvo u kvidiču.“

Frenk ubaci kvrgavi prst u uvo i provrte ga. Bez sumnje, zbog nagomilanog voska u ušima, čuo je reč „kvidič“, a ta reč uopšte ne postoji.

„S-svetsko prvenstvo u kvidiču, gospodaru?“, reče Crvorep. (Frenk još žešće pročačka uvo.) „Oprostite, ali ne razumem zašto bismo čekali kraj Svetskog prvenstva.“

„Zato, budalo, što u ovom trenutku čarobnjaci iz celog sveta dolaze u našu zemlju i svaka šeprtlja iz Ministarstva magije biće na dužnosti, na oprezu kako bi uočila i najmanji znak neobičnih događanja, dvaput proveravajući svačiji identitet. Biće opsednuti i obezbeđenjem, kako Normalci ne bi ništa primetili. Zato čekamo.“

Frenk prestade da čisti uvo. Jasno je čuo reči „Ministarstvo magije“, „čarobnjaci“ i „Normalci“. Bilo je očigledno da svaka od tih reči označava nešto tajno, a Frenk je mogao da se seti samo dva soja ljudi koji govore u šiframa – špijuna i kriminalaca. Frenk još čvršće steže svoj štاپ i još pažljivije oslušnu.

„Dakle, vaše gospodstvo je još uvek odlučno?“, reče tiho Crvorep.

„Naravno da sam odlučan, Crvorepe“, u hladnom glasu sada se već razaznavao i ton zlobe.

Nastade kratka pauza, a zatim Crvorep progovori, užurbano sipajući reči, kao da primorava sebe da to izusti pre nego što mu nestane hrabrosti.

„To bi se moglo izvesti i bez Harija Potera, gospodaru.“

Usledi još jedna pauza, otegnutija, a zatim...

„Bez Harija Potera?“, prodahta drugi glas meko. „Ah, vidim...“

„Gospodaru, ne kažem ovo zbog brige za dečaka!“, reče Crvorep, cijukavo dižući glas. „Taj dečak mi ništa ne znači, baš ništa! Ali ako bismo iskoristili neku drugu vešticu ili čarobnjaka... bilo kog čarobnjaka... stvar bi mogla da se izvede mnogo brže! Ako mi dozvolite da vas napustim nakratko – znate da se mogu maskirati izuzetno ubedljivo – mogao bih da se vratim za manje od dva dana s prikladnom osobom...“

„Mogao bih da iskoristim i drugog čarobnjaka“, kaza drugi glas meko. „To je istina...“

„Gospodaru, to ima smisla“, odvrati Crvorep s prizvukom osetnog olakšanja, „bilo bi vrlo teško dočepati se Harija Potera, toliko je dobro zaštićen...“

„I ti se dobrovoljno javljaš da mi dovedeš zamenu? Pitam se... možda ti je postalo prenaporno da me neguješ, Crvorepe? Znači li to da tvoj predlog da odustanemo od plana nije ništa drugo doli pokušaj da me napustiš?“

„Gospodaru! Ja... ja nemam ni najmanju želju da vas napustim, nipošto...“

„Ne laži me!“, prosikta drugi glas. „Umem da prepoznam takve stvari, Crvorepe! Zažalio si što si mi se uopšte vratio. Gadim ti se. Vidim kako se trzaš kada me pogledaš, osećam kako se stresaš kada me dodirneš...“

„Ne! Moja odanost Vašem gospodstvu...“

„Tvoja odanost nije ništa drugo do kukavičluk. Da imaš kuda drugde da odeš, ne bi ni bio ovde. Kako ću preživeti bez tebe kad me treba hraniti na svakih nekoliko sati? Ko će musti Nagini?“

„Ali, gospodaru, izgledate mnogo snažnije...“

„Lažove“, prodahta drugi glas. „Nisam nimalo jači, a nekoliko dana samoće bilo bi dovoljno da mi oduzme i ovo malo zdravlja koje sam povratio zahvaljujući tvojoj trapavoj nezi. *Tišina!*“

Crvorep, koji je nešto nepovezano mrmljao, odmah učuta. Dve-tri sekunde Frenk nije mogao čuti ništa osim pucketanja vatre. Onda drugi čovek progovori još jedanput, šapatom, gotovo siktanjem.

„Kao što sam ti već objasnio, imam svoje razloge da iskoristim dečaka i neću uzeti nikog drugog. Čekao sam trinaest godina. Još koji mesec ne znači ništa. Što se tiče obezbeđenja koje dečaka okružuje, verujem da će moj plan biti delotvoran. Samo još kad bi i ti, Crvorepe, pokazao malo više hrabrosti, hrabrosti koju ćeš prikupiti sem ukoliko ne želiš da osetiš pun gnev Lorda Voldemora...“

„Gospodaru moj, moram nešto da kažem!“, reče Crvorep, sada već paničnim glasom. „Tokom čitavog našeg putovanja u glavi mi se vrteo ovaj plan. Gospodaru, nestanak Berte Džorkins neće dugo ostati neprimećen i ako nastavimo, ako ja bacim kletvu...“

„Ako?“, prošaputa drugi glas. „Ako? Ako se budeš pridržavao plana, Crvorepe, Ministarstvo ne mora ni da sazna da je još neko nestao. Učinićeš to tiho i bez gužve. Jedino žalim što ne mogu sam to da uradim, ali u mom trenutnom stanju... Hodi, Crvorepe, još jedna prepreka je uklonjena i utrli smo put do Harija Potera. Ne tražim od tebe da to sam učiniš. Do tada će nam se već pridružiti i moj *verni* sluga...“

„*Ja* sam *verni* sluga“, reče Crvorep s blagim prizvukom durenja u glasu.

„Crvorepe, treba mi neko ko ima pameti u glavi, neko čija odanost nikada nije bila poljuljana, a ti, nažalost, ne ispunjavaš nijedan od zahteva.“

„Ja sam vas pronašao“, kaza Crvorep s već jasno приметnim prizvukom durenja u glasu. „Ja sam taj koji vas je pronašao. Doveo sam vam Bertu Džorkins.“

„To je istina“, odvrati drugi čovek očito se zabavljajući, „i to je bio briljantan potez, za koji nisam mislio da si sposoban, Crvorepe –

iako, istini za volju, nisi bio svestan koliko bi mogla da nam koristi onda kada si je uhvatio, zar ne...“

„Pomislio... pomislio sam da bi mogla biti korisna, gospodaru...“

„Lažove“, reče drugi glas ponovo, beskrajno uživajući u surovom razonodi. „Ipak, ne poričem da su njene informacije bile neprocenjive. Bez njih nikada ne bih skovao naš plan – i zbog toga ćeš biti nagrađen, Crvorepe. Dozvoliću ti da izvedeš zadatak od presudnog značaja za mene, zadatak za koji bi mnogi moji sledbenici dali desnu ruku da ga izvedu...“

„Z-zaista, gospodaru? Kakav?“, Crvorep je opet zvučao prestrašeno.

„Ah, Crvorepe, ne želiš valjda da ti pokvarim iznenađenje? Tvoj deo posla dolazi na samom kraju... ali obećavam, imaćeš čast da budeš koristan bar koliko i Berta Džorkins.“

„Vi... vi...“, Crvorepov glas iznenada zazvuča promuklo, kao da su mu se usta skroz osušila. „Vi... ćete i mene... ubiti?“

„Crvorepe, Crvorepe“, reče hladni glas medno, „zašto bih te ubio? Ubio sam Bertu zato što sam morao. Nije bila ni za šta posle mog ispitivanja, već sasvim beskorisna. U svakom slučaju, da se vratila u Ministarstvo s vestima da je srela tebe na svom prazničnom odmoru, tamo bi se postavila neugodna pitanja. Čarobnjaci za koje se veruje da su mrtvi ne bi trebalo da naleću na veštice iz Ministarstva magije po drumskim krčmama...“

Crvorep promrmlja nešto veoma tiho, što Frenk nije mogao čuti, ali što je, očito, zasmejalo drugog čoveka – bio je to sasvim kiseo smeh, hladan kao i njegov govor.

„*Mogli smo da joj izmenimo pamćenje?* Ali moćni čarobnjaci su u stanju da razbiju i te Memorijske čini, kao što sam već dokazao dok sam je ispitivao. Bila bi uvreda za njeno *pamćenje* da ne iskoristimo informacije koje sam izvukao iz nje, Crvorepe.“

Napolju, u hodniku, Frenk iznenada postade svestan da mu je ruka kojom je stezao štap klizava od znoja. Čovek hladnog glasa ubio je ženu. Pričao je o tome bez ikakvog kajanja – čak *zabavljeno*. On je

bio opasan – pravi ludak. I planirao je nova ubistva – taj dečak, Hari Potter, ko god bio, u opasnosti je...

Frenk je znao šta mora da učini. Sada je kucnuo čas da se ode u policiju. Išunjaće se iz kuće i uputiće se pravo ka telefonskoj govornici u selu... ali hladni glas ponovo progovori i Frenk ostade tamo gde je i bio, ukopan u mestu, osluškujući iz petnih žila.

„Još jedna kletva... moj verni sluga u Hogvortsu... Hari Potter mi je dolijao, Crvorepe. To je gotova stvar. Nema više rasprave. Ali tiho... mislim da čujem Nagini...“

I glas drugog čoveka se promeni. Poče da ispušta zvuke kakve Frenk nikada ranije nije čuo: siktao je i pljuvao kao bez daha. Frenk pomisli da taj tip sigurno ima nekakav napad.

A onda Frenk začu kretanje iza sebe, u mračnom hodniku. Osvrnu se da pogleda iza sebe i ukoči se od straha.

Po mračnom podu hodnika nešto je gmizalo prema njemu, a kada se približilo zraku svetlosti od vatre, on sa užasom shvati da je to divovska zmija, dugačka najmanje tri i po metra. Užasnut i prestravljen, Frenk je zurio u nju dok je njeno valovito telo ostavljalo širok krivudav trag u debelom sloju prašine na podu, približavajući se sve bliže... Šta bi mogao da učini? Jedini put za bekstvo bila je soba u kojoj su ona dvojica sedela i kovala planove za ubistvo, pa ipak, ako ostane tu gde je, zmija će ga sigurno ubiti...

Ali pre nego što je uspeo da se odluči, zmija je već bila kraj njega, a onda, neverovatno i čudesno, prođe pored njega. Sledila je pljuckanje i siktanje koje je proizvodio hladni glas iza vrata i za nekoliko sekundi vrh njenog dijamantski išaranog repa nestade kroz odškrinuta vrata.

Niz Frenkovo čelo slivao se hladan znoj, a ruka sa štapom je drhtala. U sobi, hladni glas nastavi da sikiće i Frenku pade na pamet čudna misao, nemoguća misao... *Ovaj čovek može da priča sa zmijama.*

Frenk nije mogao da shvati šta se dešava. Više od svega želeo je da se ponovo nađe u svom krevetu, s termoforom punim tople

vode. Problem je bio u tome što njegove noge izgleda nisu mogle da se pomere s mesta. Dok je stajao tamo, tresući se i pokušavajući da zagospodari sobom, hladni glas se iznenada ponovo vrati na engleski:

„Nagini ima zanimljive vesti, Crvorepe“, reče.

„Za-zaista, gospodaru?“, uzvratu Crvorep.

„Da, zaista“, kaza glas. „Kako tvrdi Nagini, ispred vrata ove sobe nalazi se jedan stari Normalac, koji sluša svaku našu reč.“

Nije bilo šanse da se Frenk bilo gde sakrije. Začuse se koraci, a zatim se vrata sobe širom otvoriše.

Pred Frenkom je stajao nizak čovek prosede kose, proćelav, sa šiljatim nosom i sitnim vodnjikavim očima, a na licu mu se videla mešavina straha i zbunjenosti.

„Pozovi ga unutra, Crvorepe. Gde su ti maniri?“

Hladni glas dopirao je iz drevne fotelje ispred vatre, ali Frenk nije mogao da vidi govornika. Zmija je, s druge strane, ležala smotana na trulom sagu ispred kamina, kao kakva užasna parodija psa ljubimca.

Crvorep pokaza Frenku da uđe u sobu. I dalje duboko uzdrman, Frenk još čvršće zgrabi štap i odšepa preko praga.

Jedini izvor svetlosti u sobi bila je vatra. Bacala je duge paukolike senke po zidovima. Frenk je zurio u pozadinu fotelje. Čovek u njoj bio je izgleda manji čak i od svog sluga, jer Frenk nije mogao u fotelji da mu vidi ni teme.

„Sve si čuo, Normalče?“, upita hladni glas.

„Kako si me to nazvao?“, Frenk je bio prkosan jer se sada, kada je već bio u sobi i kada je došlo vreme za akciju, osećao hrabrije. Uvek je tako u ratu.

„Zovem te Normalcem“, reče glas hladno. „To znači da ti nisi čarobnjak.“

„Ne znam šta podrazumevaš pod čarobnjakom“, odvrati Frenk, sve sigurnijeg glasa. „Znam samo da sam večeras čuo dovoljno da zainteresujem policiju, vala baš. Počinio si ubistvo i planiraš još jedno! A reći ću ti i ovo“, dodade, u naletu inspiracije, „moja žena zna da sam ovde i ako se ne vratim...“

„Ti nemaš ženu“, reče hladni glas, vrlo tiho. „Niko ne zna da si ovde. Nikome nisi rekao da dolaziš. Ne laži Lorda Voldemora, Normalče, jer on zna... on uvek zna...“

„Je l' tako?“, odvrati Frenk grubo. „Lord, je li? Pa, nemam visoko mišljenje o tvojim manirima, *moj gospodaru*. Zašto se ne okreneš i ne suočiš se sa mnom licem u lice, kao čovek.“

„Ali ja nisam čovek, Normalče“, reče hladni glas, sada već jedva čujan od pucketanja vatre. „Ja sam mnogo, mnogo više od čoveka. Međutim... zašto da ne? Suočiću se s tobom licem u lice... Crvorepe, dođi, okreni mi stolicu.“

Sluga zacvile.

„Čuo si me, Crvorepe.“

Polagano, s mrgodnim izrazom lica, kao da bi radije učinio bilo šta nego da se približi svom gospodaru i tepihu ispred kamina na kome je ležala zmija, mali čovek zakorači napred i poče da okreće stolicu. Kada noge od stolice potkačiše njen tepih, zmija podiže svoju ružnu trouglastu glavu i blago zasikta.

A tada se stolica najzad našla okrenuta tačno ka Frenku – i on vide šta sedi u njoj. Štap mu ispade na pod uz klepet. On otvori usta i ispusti krik. Vrištao je tako glasno da nije ni čuo reči koje je stvor u fotelji izgovorio dok je podizao štapić. Blesnu zelena svetlost, ču se užurban zvuk i Frenk Brajs se sruši. Bio je mrtav pre nego što je udario o pod.

Tristotinak kilometara dalje dečak zvani Hari Potter naglo se probudio.